

Прѣпирня.

Митко и Славчо се прѣпираха.

— Какво ми се хвалишъ съ вашето магаре, бѣ Славчо! Ела у дома да видишъ какъвъ хубавъ конь е купилъ татко. Козината му лъщи като злато; гривата му кждрава, шията му дълга и извита. А пѣкъ кога го възседнатъ, като скърши вратъ и заиграе, да ти е мило да го гледашъ. Ами вашето магаре? Защо ми го хвалишъ! Магаре, стока ли е?

— Защо да не е стока? запрѣтира се Славчо. Признавамъ, че ушитѣ му сж дълги като чехли; че гривата му е като свинска четина; че обича да се търкаля въ пепелта, като...

— Като тебе, напрімѣръ, прѣсѣче го Митко.

— И като тебе, прибави Славчо. — Но слушай, Митко! Не върши ли и магарето работа? Не носи ли самаръ? Не влѣче ли дърва отъ балкана? Не впрѣга ли го дѣдо Колю въ малката количка, да кара жито на воденица? Хемъ на връщане търчи, като файтонъ...

— Тъй, тъй, сжщо като файтонъ, само че го не каратъ съ камшикъ, а съ шило, смѣеше се Митко.

